

16 esse ejusdem qualitatis cum exceptione Franc. in rubr. de reg. jur. in 6. n. 3. Spad. conf. 262. nu. 3. lib. 2. Altograd. sen. conf. 35. n. 18. & seqq. lib. 2. Rot. coram Ludovif. dec. 257. nu. 6.

Nec profuit in oppositum replicare quod exceptio firmet regulam in casibus non exceptis, qui sub regula comprehenduntur, nontamen ad eo illam ampliet, ut faciat sub ea comprehendî, quæ aliàs minimè comprehenderentur exceptione non facta, nè inducta ad unum finem, nempe diminutionem, contrarium operentur ex doctrina Bart. in l. Generali §. uxori n. 3. ff. de usufruct. legat. Felin. in cap. quoniam frequenter n. 2. ut lit. non cont. Ancharan. in cap. 1. de privil. in 6. Andreol. contr. 2. n. 3. & 4. Fontanell. de pact. nupt. claus. 4. gloss. 21. p. 2. nu. 36.

Duplex enim occurrebat responsio, prima nempe, quod verba Donationis sejuncta à dicta reservatione, non repugnabant, ex superius ponderatis, comprehensioni juris succedendi in dicto Prædio emphyteutico, sed ad summum erant admodum dubia, utrum illud comprehenderent necne, hac autem stante dubietate declaranda erant ab eadem particulari reservatione, quæ proinde dicitur declarare donationem, non verò illam ampliari, ut explicando materiam docent Cagnol. in l. 1. n. 33. & sub n. 35. vers. hinc etiam ff. de regul. jur. Alciat. conf. 13. nu. 19. tom. 1. lib. 2. Corn. conf. 57. sub n. 1. lib. 1.

Altera responsio est quod esto etiam reservatio non esset de comprehensis sub donatione, sed exceptio de non contentis sub regula, adhuc per eam amplianda esset donatio ad jus succedendi in Prædio emphyteutico, quia aliàs fuisset inutiliter apposita, quod non est admittendum, ut per Text. in cap. fin. de Procurat. in 6. pluribus optimis, & ad rem facientibus exemplis probant Jaf. in l. fin. n. 9. & 10. ff. quod quisque jur. Cagnol. in d. leg. 1. n. 36. & duob. sequen. ff. de reg. jur. Everhard. in topic. loc. ab exceptione ad regulam n. 3. & 4. Mant. de tacit. lib. 7. tit. 16. n. 31. & 32. Menoch. de præf. lib. 3. præf. 97. n. 35. & duob. sequen.

Eoque facilius in hanc sententiam itum est, quia agebatur de donatione facta contemplatione certi matrimonii cum vocatione filiorum ex eo nasciturorum, in qua latior, quoad potest, favore donatarii capienda est interpretatio, Cravett. conf. 15. n. 9. Rota coram Coccin. decis. 645. n. 13. & in rec. dec. 382. n. 7. par. 1.

Et ita utraque Parte audita, & omnibus Dominis una mecum suffragium ferentibus &c.

R. P. D. R A T T O.

TUSCULANA IMMISSIONIS.

Ven. 2. Julii 1723.

A R G U M E N T U M.

Repræsentationis beneficium procedit tam in successione ab intestato, quam in illis ex testamento, & signanter in fideicommissis; nisi per contrariam enixam testatoris mentem submoveatur: quam ex vocatione Proximioris in gradu illiusque prælatione minus proximo minimè deduci in hac decisione, & in sequenti solide firmatur.

S U M M A R I U M.

- 1 Repræsentatio in fideicommissis æque ac in successione ab intestato locum habet.
- 2 Et non excluditur nisi per vehementes & univocas contrarias conjecturas.
- 3 Verba, succedant juxta juris dispositionem, favent repræsentationi.
- 4 Item alia, æquis portionibus.
- 5 In vocatione plurium sub nomine colectivo, ordo naturalis charitatis postulat ut filius demortui Patris gradum ascendat per repræsentationem: quidquid secus in vocatione facta nomine speciali.
- 6 Vocatio proximioris in gradu intelligitur secundum juris dispositionem.
- 7 Verba, succedano prima li filii, e poi li nepoti, non obstant repræsentationi.
- 8 Clausula salva gradus prærogativa repræsentationem tollit.
- 9 Filius, paternum gradum per repræsentationem occupans, novum gradum non efficit, sed antiquum conservat.
- 10 Proximioritatem respectu gravati etsi exploratum est hodie in successione attendi.
- 11 Verba tamen succedat proximior in gradu &c. ad magis confirmandam, quam ad tollendam repræsentationem potius intelligi debent.
- 12 Præcipue si testator usus est verbis dubiis & relativis tam ad se ipsum quam ad heredem.
- 13 Interpretatio capienda est pro repræsentatione, & assignatur ratio.

D E C I S I O X V I.

COæqualem successionem cum Cæcilia Matertera prætentendens Clarix, Joannes Maffeus, & Ludovicus de Castro filii Prudentiæ, ejusdem Cæciliæ sororis, in hæreditate Alphonfi Bartoli, quæ vigore fideicommissi ab eo ordinati in testamentariis Tabulis cum quibus decessit, prius obvenerat in Marcum Antonium, & Alexandrum filios ejusdem Alphonfi, deinde in Alphonsum jun. Nepotem ex Alexandro filio, ac denique in Josephum pronepotem ultimum masculum, prædictarum Cæciliæ, & Prudentiæ fratrem, nuper absque filiis defunctum; Judicium instruxerunt in Tribunali A. C. vigore l. fin. C. de edict. Div. Adrian. tollen. contra præfatam Cæciliam Bonorum omnium fideicommissariorum detentricem; Quamvis autem ibidem infelici Marte pugnaverint, stante absolutoria Sententia per Cæciliam reportata, devoluta tamen causa in ulteriori appellationis gradu ad hoc Supremum Auditorium, favorabiliorem sortem experti sunt, respondentibus hodie DD., sub congruo Dubio per me requisitis, dandam esse immisionem.

Alphonfus enim Testator post collatam hæreditatem in Marcum Antonium, & Alexandrum ejus filios masculos, & post constitutum progressivum fideicommissum favore ulteriorum masculorum ab ipsis descendendum, deficientibus subinde masculis voluit, ut, succedant femina legitime, & naturales descendentes de Testatore, vel à dd. suis filiis masculis juxta Juris communis dispositionem æquis portionibus &c. unde cum post obitum Josephi ultimi masculi, superstitie remanserint ex una parte Cæcilia ejus soror; ex alia verò Clarix, Joannes Maffeus, & Ludovicus filii Prudentiæ alterius d. Josephi sororis prædefunctæ, clara utique visa est fideicommissi purificatio favore utriusque Partis, ita

ita quidem, ut honorum medietas spectare debeat ad d. Cæciliam, altera verò ad Actores filios Prudentiæ, qui licet uno gradu remotiores, eandem capere debent portionem, quam consecuta fuisset eorum Mater si ultimo masculo defuncto supervivisset, cum subingrediantur in locum, & gradum Matris prædefunctæ, vigore repræsentationis, quæ ex inconcussa Sententia in Sac. Tribunali recepta datur in fideicommissis, & substitutionibus non aliter quam in successione ab intestato juxta gloss. in l. cum ita §. in fideicommissis ff. de legat. 2. cum qua procedunt Episc. Rocc. disput. Jur. cap. 9. à numer. 1. Altograd. conf. 65. numer. 2. lib. 1. Spad. conf. 243. numer. 1. lib. 3. Mans. consult. 89. ex numer. 11. Mart. de success. legal. par. 1. quæst. 23. artic. 1. per tot. Mant. de conject. lib. 8. tit. 9. numer. 2. & seqq. Fufar. de substit. quæst. 485. numer. 1. bo. me. Ansaldo. in addit. ad dec. 89. numer. 67. Rot. dec. 88. numer. 16. & seqq. coram Celfo, dec. 335. numer. 4. cor. Priol. dec. 707. numer. 8. cor. Merlin. in Balneoregien. fideicommissi 6. Febr. 1708. §. Quemadmodum, & 14. Januar. 1709. §. Ad suadendum coram Eminentiss. Card. Scotto, in Romana, seu Ariminen. fideicommissi 3. Julii 1713. §. Ratio cor. eod. & in Aesina fideicommissi 14. Martii 1718. §. Quod autem cor. R. P. D. meo Falconerio Almæ Urbis Gubernatore.

Et quamvis hujusmodi opinio, communi DD. calculo comprobata pro admissione repræsentationis etiam in fideicommissis, & substitutionibus, limitationem recipiat, ubi resistat contraria Testatoris voluntas, vel expressa, vel etiam ex conjecturis elicita; Talis tamen voluntas exclusiva repræsentationis, debet esse evidens, & conjecturæ ad eundem effectum requisitæ, nisi sint vehementes, & concludentes, ita ut aliò referri non possint, minimè attenduntur ex animadversis per Decian. respons. 55. numer. 38. lib. 3. Mans. consult. 89. numer. 11. lib. 1. Fufar. de substit. qu. 485. numer. 15. Robles de repræsent. lib. 1. cap. 13. numer. 16. Rot. in d. Balneoregien. fideicommissi 6. Febr. 1708. §. Et licet cor. Eminentiss. D. Card. Scotto, & in d. Aesina fideicommissi 14. Martii 1718. §. Magnam cor. R. P. D. meo Falconerio.

Tantum autem aberat, quod in præsentî hypothesis voluntas Alphonfi Testatoris demonstrativa admissioni repræsentationis, quin potius eam fuisse conformem judico repræsentationis effectui, non obscure appareret, eo ipso quod feminas in defectum masculorum vocatas, succedere voluit juxta Juris communis dispositionem æquis portionibus quæ sanè relatio habita ad dispositionem Juris communis, satis superque indicare videbatur Testatoris voluntatem undique consentaneam repræsentationi, habenti pro se Juris assentiam, ut egregie probat Rot. in d. Aesina fideicommissi 14. Martii 1718. §. Magnam cor. R. P. D. meo Falconerio. Ponderando præsertim, quod Testator voluit feminas descendentes succedere æquis portionibus, ex quo eo certius evincitur, quod noluit prohibere repræsentationem, quia vocando quamlibet ad suam portionem, denotavit quod alia portio remanere deberet apud filios alterius ex substitutis prædefuncti, quæ æqualitas inter substitutos à Testatore demandata, utique non servaretur, si portio Prudentiæ deferenda esset Cæciliæ, ut in puncto advertit Rot. dec. 176. numer. 19. cor. Celfo, & dec. 27. numer. 10. par. 11. rec. & conferunt deducta in Decisiones noviss. ad Castellum de Alim.

Romana, seu Tiburtina fideicommissi 21. Junii 1715. §. Ruit cor. R. P. D. meo Cerro.

Eoque securius, quia non agitur in præsentî de substitutis quos Testator vivens cognoverit, & per nomina specialia, & naturæ designaverit, ita ut particularem, seu personalem erga eos affectionem habere potuerit, potius quam ad eorum filios, sed agitur de feminis incertis, & incognitis, verbo colectivo descendendum comprehensis, in quibus terminis indubitanter admittitur repræsentatio; Cessante namque peculiari causa prædilectionis, subintrat ordo naturalis charitatis, juxta quam filius in locum Patris præmortui vocatus præsumitur ad tradita per Gratian. discept. 5. for. cap. 49. numer. 1. & seqq. Altograd. conf. 67. numer. 18. lib. 1. Mans. consult. 48. numer. 11. tom. 9. Rot. dec. 241. numer. 9. par. 9. rec. & distinguendo unum casum ab alio magistraliter ead. Rot. in d. Balneoregien. fideicommissi 6. Februarii 1708. §. Porro cor. Eminentiss. D. Card. Scotto, & in d. Aesina fideicommissi 14. Martii 1718. §. Quæ ratio cor. R. P. D. meo Falconerio.

Quin pro inducenda contraria Testatoris voluntate exclusiva repræsentationis, obesse poterit unicum objectum quod fundabatur in posterioribus Testamenti verbis post foeminarum substitutionem immediate adjectis ibi, ita tamen, ut proximior in gradu, ei, cui, vel illis, quibus succedetur, debeat præferri minus proximo, aut remotiori; Prælatio namque, quæ medianibus illis verbis stabilita noscitur favore proximioris, nullatenus præ se ferre poterat exclusionem nepotum respectu Matertera, quia in vim repræsentationis de Jure competentis dd. nepotibus, ipsi sunt æque proximiores defuncto, occupando, vel repræsentando gradum maternum, ac propterea dicuntur æque vocati sub nomine proximioris, quod censetur à Testatore prolatum non de facto, & secundum naturam, sed de Jure, & secundum legem, ut in puncto admonent Peregrin. de fideicom. art. 21. n. 6. 17. Castill. lib. 3. cap. 19. n. 302. & seqq. & lib. 4. cap. 20. n. 3. Thesaur. dec. 65. n. 3. Rot. dec. 314. nu. 11. cor. Priol. dec. 176. à nu. 24. cum seqq. cor. Celfo, dec. 27. n. 20. par. 11. dec. 437. per tot. & signanter n. 1. & 2. & n. 8. & 9. par. 19. to. 2. rec. confirmata in dec. 64. n. 1. 2. & 4. & dec. 65. à n. 1. cum seqq. post Urceol. de transact. in Balneoregien. fideicom. 6. Febr. 1708. §. At diversimodè cor. Eminentiss. D. Card. Scotto, confirmata 14. Jan. 1709. §. fin. cor. eod. in Firmana Immissionis 1. Julii 1709. §. Nequies cor. R. P. D. meo Falconerio, in Bononien. fideicom. de Barberis 17. Jan. 1710. §. Quoniam cor. Reverendiss. meo Aldrovando, in Romana, seu Ariminen. fideicom. 3. Julii 1713. §. Non obstante cor. prælaudato Emin. D. Card. Scotto, & in fortioribus terminis quod vocatis proximioribus succederent Nepotes una cum Patruo, etiam si Testator præscripsisset ordinem che prima succedino li figli, e poi li nepoti, e così si continui in infinito, respondit Rot. in d. Aesina fideicommissi 14. Martii 1718. §. Eiusdemque cor. R. P. D. meo Falconerio.

Authoritates verò in contrarium allegabiles procedere possent quando ultra expressionem proximioritatis, adjicitur etiam clausula salvo gradus prærogativa, quia cum prærogativa importet prælationem proximioris secundum naturam, hæc non servaretur, si haberet locum repræsentatio, ut in specie observant Robles de repræsent. lib. 3. c. 10. n. 26. & seqq. Rot. dec. 1116. n. 3. cor. Emer. jun. secus autem dicendum est, in præsentî casu, in quo Testator nullo habito respectu ad prærogativam gradus,

gradus, designat dumtaxat ordinem succedendi, qui non subvertitur, imo servatur per representationem, quia filius illius vigore minimè constituit novum gradum remotiorem, sed antiquum coæqualem gradum Paternum representat, illum subingrediendo, ut in terminis probat Rot. in Romana, seu Ariminen. fideicom. 24. Martii 1710. §. Nec prædictis cor. bo. me. Kaunitz, in Balneoregien. fideicom. 6. Feb. 1708. §. Contrariis, & §. seqq. cor. Eminent. D. Card. Scotto, ubi demandata fuerat successio filiorum, nepotum & pronepotum de gradu in gradum.

Cessante desuper quacumque occasione dubitandi, quia præfata verba ita tamen ut proximior in gradu ei, cui, vel illis, quibus succedatur debeat præferri minus proximo, aut remotiori, possunt commodè, & opportunè referri ad præscribendam proximitatem relativè ad gravatum, cui immediatè succedendum foret, non autem relativè ad gravantem, quæ regula quamvis juxta communem opinionem certa sit, ad tradita per Rot. in Rom. seu Ariminen. fideicom. 3. Julii 1713. §. Ratio cor. Eminentiss. D. Card. Scotto, satis tamen est eam potuisse quoquo modo reddi dubiam, vel saltem uberioris declarationis capacem, de tempore conditi controversi testamenti, nempe de anno 1591. unde cum dd. verba per Testatorem exprimi potuerint ad majorem explicationem præfate regulæ, id exuberare videbatur, ne interpretari deberent ad inducendum duriorum effectum excludendi representationem in fideicommissis ascendentibus semper admittendam, ut bene firmavit Rot. in Æsina fideicommissi 14. Martii 1718. §. Etenim cor. R. P. D. meo Falconerio.

Quæ profectò intelligentia, eo semper magis congrua, & Testatoris voluntati consentanea deprehendebatur, inspecta forma verborum, cum qua idem Testator foeminarum substitutionem concepit ibi, quibus masculis deficientibus succedant feminae legitime, & naturales descendentes à se Testatore, vel à dd. suis filiis masculis; Eo enim ipso quod Testator alternativè vocaverat foeminas; vel à se, vel à suis filiis masculis descendentes, dubiam & ambiguum reliquisset videbatur regulam servandam in dimensione proximitatis earundem foeminarum, vel relativè ad ultimum gravatum, vel ad ipsum Testatorem gravantem; Potuissent enim concurrere eodem tempore foemina ab ipso immediatè descendentes, cum foeminis descendentes ab ejus filiis hæredibus institutis; Ideoque ritè congruebat, ut ad amputandam quancumque dubietatem, Testator subnecteret illam declarationem quod proximior in gradu, ei, cui, vel illis, quibus succedatur, debeat præferri minus proximo, aut remotiori; in quibus proindè terminis constituto de evidenti congruentia; & quasi necessitate adjiciendi d. declarationem, eo minus ulla subesse videbatur ratio protrahendi prædicta verba ad inducendum recessum à regula Juris admittente representationem, pro qua concurrat Juris dispositio, & æquitas, cum ea potius sumenda sit interpretatio, per quam æquitas, & Jus commune servatur, ex animadversis in specie

per Decian. respons. 9. n. 38. & seqq. lib. 2. & respons. 55. n. 38. lib. 3. cum aliis per Rot. in Æsina fideicom. 14. Martii 1718. in fin. cor. R. P. D. meo Falconerio.

Et ita omnis reliquis minoris relevantiæ resolutum fuit Utraque &c.

E A D E M,

Eodem.

Ven. 3. Decemb. 1723.

A R G U M E N T U M I D E M.

S U M M A R I U M.

- 1 Representatio tam in successione ab intestato, quam in fideicommissis locum habet.
- 2 Vocatio proximioris representationem non excludit, & quare.
- 3 Representatio remotior fit æqualis proximiori & num. 8.
- 4 Representatio scuti excluditur per clausulam, salva gradus prærogativa, ita per gradus prælationem à Testatore volitam excludi debet.
- 5 Contra, & quare.
- 6 Representatio licet præservet gradum, non tamen gradus prærogativam servare potest.
- 7 Gradus prærogativa non dicitur considerata in vocatione proximioris, sed solummodo succedendi.
- 9 Testator præsumitur vocationem ordinare secundum legem potius, quam secundum naturam.
- 10 Maxime propter verba, succedant juxta juris communis dispositionem.
- 11 Dictiones, ita tamen ut, nonnumquam exponuntur declarative, ut subjectæ materiæ congruit.
- 12 Prælatio proximioris in gradu non repugnat representationi.
- 13 Maxime si potest referri ad declarationem proximitatis respectu gravati.
- 14 Representatio nisi per expressa & aliò non referibilia verba censeri debet exclusiva.
- 15 Representatio tum magis locum habet quando concurrat æqualitas affectionis Testatoris erga omnes.

D E C I S I O X V I I.

AD novum, sedulumque examen revocatis hodie fundamentis Decisionis coram me editæ sub die 2. Julii labentis anni, cum ea undique substantia fuerint comperta, non dubitarunt DD. respondere pro persistentia in Decisionis.

Cum enim Alfonso Testator, deficientibus Marco Antonio, & Alexandro ejus filiis masculis, illorumque descendentes pariter masculis, ut, succedant feminae legitime, & naturales descendentes à se Testatore, vel à dictis suis filiis masculis juxta Juris communis dispositionem æquis portionibus &c. Cumque post obitum Josephi ultimi Masculi, superstites remanserint, tam Cæcilia ejus Soror, quam Clarix, Joannes Maffeus, & Ludovicus Filii Prudentiæ alterius d. Josephi Sororis prædefunctæ, palam inde emergebat purificatio Fideicommissi favore utriusque partis, in modum ut medietas Bonorum spectare debeat ad Cæciliam, altera verò ad Filios Prudentiæ, qui consequi debent

debeat eandem portionem, quam consequuta fuisset eorum Mater, cum subingrediantur in illius locum vigore representationis, quæ juxta receptam Sac. Rotæ sententiam, nedum locum sibi vindicat in successione ab intestato, sed etiam in fideicommissis, & substitutionibus, ut aliis firmatum fuit, & signanter in decis. 426. n. 1. & seqq. par. 4. divers. decis. 355. num. 4. coram Priolo, decis. 707. n. 8. coram Merlin. decis. 1479. n. 2. coram Seraphin. in Balneoregien. Fideicommissi 6. Februarii 1708. §. Quemadmodum, & 14. Januarii 1709. §. Ad suadendum coram Eminentissimo Domino Card. Scotto, in Æsina Fideicommissi 14. Martii 1718. §. Quod autem coram R. P. D. meo Falconerio Almæ Urbis Governatore cum aliis in decisione, quæ revidetur §. Alfonso.

Neutiquam urgente repetito objecto, quod Testator post Foeminarum substitutionem immediatè subjunxerit, ita tamen ut proximior in gradu ei, cui, vel illis, quibus succedatur debeat præferri minus proximo, aut remotiori, ex quo inferebatur, eundem Testatorem voluisse, quemadmodum poterat, excludere legalem subingressum, seu representationem à successione fideicommissaria per ipsam ordinatam; solum namque prælatio proximioris, mediantibus dd. verbis explicata, nullatenus inducere valet exclusionem Nepotum respectu Materteræ, quia in vim representationis ipsis de jure competentis, subingrediendo in locum Matris prædefunctæ, & occupando, vel representando gradum maternum, sunt æque proximiores Josepho ultimo Masculo, ac propterea dicuntur æque vocati sub nomine proximioris, quod censetur à Testatore prolatum, non de facto, & secundum naturam, sed de Jure, & secundum legem, ex animadversis per Episcopum Rot. disput. Jur. Select. cap. 9. sub n. 2. §. Siquidem Peregrin. de Fideicommiss. art. 21. n. 17. Castill. lib. 3. cap. 19. n. 302. & seqq. & lib. 4. cap. 4. nu. 3. Rot. decis. 437. per tot. & signanter nu. 1. & 2. & nu. 8. & 9. par. 19. tom. 2. confirmata in decis. 64. n. 1. 2. & 4. & decis. 65. à n. 1. cum seqq. post Urceol. de transact. in Balneoregien. fideicommissi 6. Februarii 1708. §. At diversimodè, & 14. Januarii 1709. §. fin. coram Eminentissimo D. Card. Scotto, & in Bononien. Fideicommissi de Barberiis 17. Januarii 1710. §. Quoniam coram Rmo D. meo Aldrovando.

Indeque evertebatur subalternans oppositio, quod cum Testator voluerit inter Foeminas substitutionem prælationem respectivè ad proximioritatem graduum, admissio inter Consuccessores Beneficio representationis, induceret concursus, qui quidem compatibiliter stare nequit cum representatione. Quoniam cum representatio non corrumpat gradum, sed potius illum præservet, filii Prudentiæ subingrediendo in locum Matris prædefunctæ, constituuntur in eodem gradu cum Cæcilia Matertera, quæ licet prior in gradu jure sanguinis, dum non est etiam talis Jure Successionis, dici nequit potior in Fideicommissio, ideoque prælatio proximioris à Testatore ordinata, non adversatur representationi, cum semper censeatur volita juxta dispositionem Juris, & eo modo, & ordine, quo lex desert successione ab intestato; in his autem terminis per coæqualem admissionem Nepotum cum Matertera, non inducitur concursus remotioris cum proximioris, quia illi non succedunt uti Nepotes; nec constitunt novum gradum, sed representando gradum Prudentiæ Matris sunt æque proximi Josepho defuncto, ut supra dictum est, Decisiones noviss. ad Castellum de Alim.

& bene observat Rot. decis. 437. num. 8. par. 19. tom. 2. rec. in dicta Balneoregien. Fideicommissi 6. Februarii 1708. §. At diversimodè & §. Nec Majoris coram Eminentissimo D. Card. Scotto, & in fortioribus terminis Ordinis succedendi à Testatore præscripti verbis illis, che prima succedino li figli, e poi li Nepoti, e così si continui in infinito, quod non obstantibus dictis verbis, nepotes in vim representationis succedere deberent unà cum Patruo resolutum fuit in dicta Æsina Fideicommissi 14. Martii 1718. §. Ejusdemque coram R. P. D. meo Falconerio.

Minime urgente replicatione, quod in præsentii hypothesi Testator non vocavit dumtaxat proximiores, quo casu capi posset intelligentia, quod intellexerit de proximioribus secundum legem, non verò de facto, & secundum naturam, sed expressè jussit, quod proximior in gradu debeat præferri remotiori, in quibus terminis, cum Testator dederit prælationem gradui, dicitur voluisse servari ejus prærogativam, ut proindè quemadmodum si adjecta fuisset clausula, salva gradus prærogativa, non haberet locum representatio, ut admittit decisio, quæ revidetur §. Autoritates, ita etiam pernecessè dicendum veniat, quod exclusiva remaneat representatio, quando Testator voluit prælationem gradus, quia prærogativa gradus & prælatio gradus unum, & idem prorsus significant ad Text. in Authen. defuncto C. ad Senat. consult. Tertullian. per Robles. de represent. lib. 3. cap. 10. sub n. 21. & n. 26.

Censuerunt namque DD. quod verba illa proximior in gradu &c. debeat præferri minus proximiori non possunt operari eundem effectum, quem operatur Clausula salva gradus prærogativa; Hæc namque eatenus representationi adversatur quatenus ubi admittatur representatio, non amplius salvatur gradus prærogativa; cum representatio licet præservet gradum, non tamen ejusdem gradus prærogativam servare potest, ut dictum fuit in Balneoregien. Fideicommissi 6. Februarii 1708. §. Contrariis, & 14. Januarii 1709. §. Et quidquid coram Eminentissimo D. Card. Scotto, in Interamnen. Immissionis 5. Junii 1716. §. Et quamquam coram Eminentissimo D. Card. Althann. & 1. Aprilis 1718. §. Quæ in casu coram bo. me. Ansaldo.

Diversimodè autem se habet res, ubi solummodo respectus haberi debeat ad vocationem, seu prælationem proximioris in gradu, quia proximioritas gradus solum designat ordinem succedendi, qui non subvertitur, immò servatur per representationem, filius namque, illius vigore non consideratur tamquam existens in novo gradu remotiori, sed tamquam subingressus in antiquum coæqualem gradum paternum, quem representat, unde cum in præsentii casu Testator non expresserit velle salvam prærogativam gradus, quod verificari tantum potest secundum naturam, & Jure sanguinis, sed usus fuerit dumtaxat verbis designantibus prælationem proximioris in gradu, & importantibus ordinem succedendi secundum legem, & Jure successionis non est cur excludi debeat representatio antecedentem gradum præservans, & quæ civiliter operatur, ut ille, qui de facto, & secundum naturam esset uno gradu remotior, secundum legem, & Jure successionis remaneat æqualis in gradu, & in validioribus terminis demandatæ successionis filiorum, nepotum, & pronepotum de gradu in gradum, rectè admonet Rot. in